

ville De se Punkt for Punkt, hvilke ganske overordentlige Vanskeligheder man i den Stilling har at kæmpe med. Herrerne kunne sige sig selv, at Udpladserne naturligvis ere de interessanteste Pladser at være paa, men det er klart, ikke interessante i den Forstand, at ikke alt, hvad der for os er det daglige Brød i Retning af højere Kultur, jo maa mangle alt sammen derude, men for den, der kan hengive sig i sit Arbejde og kan have Interesse derfor, er det de interessanteste Pladser. Man lærer mest paa dem, ser og erfarer mest, lærer Ting, man overhovedet ingen andre Steder lærer, men det er naturligvis ogsaa de vanskeligste Pladser. Det er ganske overordentlig vanskelige Pladser saadanne, hvor der er, hvad man kalder haltende Møntfod, tror jeg det tekniske Udtryk er, som de have det i Argentina. Da jeg skulde skrive min Indberetning om Mønt- og Pengeforholdene i Argentina, var der ikke et eneste Kildeskift, som det var mig muligt at ty tilbage til. Jeg har talt med de største handlende derude om dette Forhold, og de have sagt: Lad hellere være, thi jeg forsikrer Dem for, der er skrevet Biblioteker til Europa om det, de forstaa det alligevel ikke! Jeg maa sige, at det gjorde, at Opgaven netop interesserede mig, og jeg tror, at jeg er kommen ret godt fra det i Indberetningen. Herrerne kunne gøre sig bekendte med det, hvis De have Lyst. Af denne Beretning ville De se, hvor vanskeligt det er at give virkelige Specialberetninger, der have Betydning for de handlende just paa et Punkt som dette. Saa er der de overordentlig blandede Befolkningsforhold, alle mulige Nationer ere blandede mellem hverandre. Naar der kommer 3 Mennesker sammen, tales der ofte 3 forskellige Sprog. Jeg har selv siddet 7 Timer i en Skibskahyt i 40° Varme og holdt Søforhør i 4 forskellige Sprog. Mine Herrer! De kunne være visse paa, at det er ikke Legeværk, og det skal føres ind i Protokollen saaledes, at det staaar der menneskeligt, saa det kan gaa hjem til Sø- og Handelsretten, om det skal være. Men De kunne være visse paa, at man er noget medtagen, naar man gaar fra en saadan Historie. Forholdene i saadant et Land ligge ikke oplyste som herhjemme, der staaar som en mægtig Brænding mellem gammelt og nyt; jeg har set Økonomi som fra før Korstogenes Tid, og saa har jeg ogsaa set Økonomi, der var Svindelforretninger up to date. Jeg har set store Gaarde med

mange Kreaturer, som holdtes — vide De Herrer, hvorfor man holdt dem? (Afbrydelse af *Blushme*) For Huder- nes Skyld, akkurat! Naa ja, det ærede Medlem kender dem — for Huder- nes Skyld! Det er, hvad man kalder ekstensiv Drift, det er noget andet end, hvad man forstaaer ved ekstensiv Drift herhjemme.

Der til kommer saa — og det var det værste af det hele — den manglende Støtte fra Udenrigsministeriet. Jeg vil ikke trætte Dem, mine Herrer, ved at trække Eksempler op, jeg vil kun fremdrage et eneste Eksempel, som siger alt, og som jeg desuden er nødt til at trække frem, fordi det staaar i den inderste Forbindelse med de Ting, her er sket. Jeg havde under mig tre Vicekonsuler, der boede fra 1 til 2 Dagsrejser fra mig, og jeg kunde aldrig komme til de Mennesker. Jeg skal være ansvarlig for dem, paa hver af de Pladser kan der blive placeret Tusinder og atter Tusinder af Kroner, jeg skal være ansvarlig for dem. Ville De Herrer da saa virkelig sige mig: Hvorledes skal det kunne ske, naar jeg aldrig nogen Sinde kan komme til de Mennesker. Jeg kan ikke, fordi jeg ingen Penge har til det, og jeg kan heller ikke, fordi jeg er det eneste Menneske paa Generalkonsulatet; jeg maa kopiere, skrive uden paa Omslag og indsende store, vigtige og vanskelige Beretninger, alt maa jeg gøre alene. Jeg kan ikke gaa fra det danske Konsulat, medmindre jeg faar det overdraget til en af mine Kolleger, og man maa da henvende sig til en af de fremmede, men det vilde efterhaanden blive lidt vanskeligt at opretholde Stillingen, naar man hvert Øjeblik skal løbe hen til en æret Kollega og sige: Vil De ikke være saa venlig at overtage Konsulatet, thi jeg kunde aldrig gøre ham en lignende Tjeneste, de have nemlig deres Kancellier og kunne gaa, hvad Dag det skal være. Det hændte vor Konsul i Rosario, at han fik en Kravalje med et Skib og Skibet med Myndighederne, kort og godt, alt laa i et frygteligt Roderi dernede, og han telegraferede, om jeg vilde komme, det var lige ved at blive galt — man skal nemlig ikke have Kravalje med Myndighederne paa de Pladser, det er ikke heldigt —, men jeg kunde simpelt hen ikke tage ned til ham, det var umuligt, da jeg ikke kunde gaa fra Konsulatet. Jeg spørger, hvordan skal man da bære Ansvaret for, hvad der sker. Jeg maatte betale, betale, altid betale. Jeg ved ikke hvorfor, de have ikke haft Grund til at anse mig for Millionær, jeg havde sagt det forinden, jeg har ikke gjort mig